

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobců **a) Ing. J. H., b) J. H., c) Ing. R. H., d) M. H.,** žalobkyň b) a d) zastoupených Mgr. P. H., jako obecným zmocněncem, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství,** se sídlem Praha 1, Těšnov 17, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2009, č. j. 6 Ca 109/2007 – 110,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2009, č. j. 6 Ca 109/2007 – 110, **se zrušuje** a věc **se vrací** městskému soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 3. 2007, č. j. 44331/2006-16310 (ve znění opravy chyb v jeho písemném rozhodnutí ze dne 18. 4. 2007, č. j. 44331/2006-16310) bylo dle ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1976 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobců: a) M. H. b) Ing. R. H., c) J. H. a d) Ing. J. H. (dále také „žalobci“) proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru ochrany vod a půdy, ze dne 3. 10. 2006, č. j. OVP/3754/03/6722/04/Pr, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byla obci Vřesina (dále také „stavebník“) v části A) dodatečně povolena stavba vodohospodářského díla *Jednotná kanalizace obce V.* a v části B) nařízeno odstranění části tohoto díla z pozemku p. č. 4/1, v k. ú. V. u B. Rozhodnutí žalovaného napadli žalobci žalobou ve správním soudnictví. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2009, č. j. 6 Ca 109/2007 - 110 bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Městský soud při rozhodování vycházel z takto postaveného skutkového stavu, jak vyplývá z předloženého správního spisu:

Žalobkyně b) a d) jsou spoluvlastníky rodinného domu č. p. 167, v k. ú. V. u B. Dne 24. 9. 1986 podaly podnět k prošetření stavu vodohospodářského díla *Zatrubnění potoka ve V.* V té době příslušný orgán – Okresní národní výbor v Novém Jičíně vyzval investora stavby (Místní národní výbor ve V.) k podání zprávy a předložení dokladů, které svědčí o oprávnění řečenou stavbu provést a užívat. V roce 1991 požádal Obecní úřad ve V. o dodatečné povolení stavby. Okresní úřad v Novém Jičíně zahájil dne 10. 1. 1992 řízení dle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) o odstranění *stavby Jednotná kanalizace Obce V.* Rozhodnutím téhož správního úřadu ze dne 26. 7. 1993, č. j. ŽP-3424/93/Ko-235 byla předmětná stavba dodatečně povolena. Rozhodnutí bylo k odvolání žalobců zrušeno rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 30. 1. 1994, č. j. 932/881/04/A-10/93/94, z důvodu, že nebyl komplexně posouzen vliv předmětné stavby na přilehlé okolí, a dále že stavebník neprokázal, že k pozemkům, na kterých se stavba nachází, má oprávnění stavbu provést. Dále bylo správnímu orgánu vytýkáno, že řízení bylo vedeno s Obecním úřadem V., ačkoli účastníkem řízení byla Obec V. Věc tak byla vrácena správnímu úřadu k novému projednání a rozhodnutí.

Dne 7. 5. 2003 bylo pravomocně ukončeno soudní řízení zahájené na návrh stavebníka o zřízení věcného břemene, spočívajícího v určení práva vstupu na pozemek žalobkyň, když návrh stavebníka byl soudem zamítnut.

V souvislosti s přechodem kompetencí z Okresního úřadu v Novém Jičíně na Magistrát města Ostravy bylo poté, co bylo pravomocně ukončeno soudní řízení, rozhodnuto o dodatečném povolení stavby rozhodnutím ze dne 30. 10. 2003, čj. OVP/3754/03/Pr. I toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobců rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 30. 4. 2004, č. j. 580/814/008/A-20/2003/2004 zrušeno a věc byla vrácena Magistrátu města Ostravy k novému projednání a rozhodnutí. Odvolací orgán vytýkal správnímu úřadu nesprávnou aplikaci právních předpisů, a dále skutečnost, že se rozhodnutí nevypořádává s rozsudky vydanými ve věci návrhu na zřízení věcného břemene. Dle názoru odvolacího orgánu nelze v dodatečném povolení stavby ukládat podmínky pro změnu nebo dokončení vodohospodářského díla, zvláště pak za situace, kdy má za to, že stavba je již dokončena. Odvolací orgán upozornil správní orgán na znění ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona s tím, že prokázání existence zde předpokládaných podmínek leží plně v dispozici stavebníka. Prvostupňovému rozhodnutí byla vytknuta také procesní pochybení, když před vydáním rozhodnutí správní orgán neseznámil účastníky řízení s překvalifikací stavby díla, čímž jim bylo upřeno právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a uplatnit své námitky.

Po opakovaném posouzení věci Magistrát města Ostravy opět dodatečně povolil předmětnou stavbu (rozhodnutí ze dne 10. 11. 2004, č. j. OVP 6722, 3754/04/Pr). I toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobců rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 13. 5. 2005, č. j. 6550/2005-16310 zrušeno a věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí, neboť odvolací orgán nesouhlasil s postupem správního orgánu ve věci aplikace ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a vyslovil názor, že pokud se nepodaří stavebníku

prokázat vlastnické či jiné právo k pozemku p. č. 4/1, v k. ú. V. u B., a tím i své tvrzení o veřejném zájmu na předmětné stavbě, není správní orgán oprávněn stavbu v požadovaném rozsahu dodatečně povolit. Další výtky směřovaly ke způsobu hodnocení důkazů v řízení.

Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy ze dne 26. 8. 2005, č. j. OVP/6722, 3754/04/5457/Pr bylo stavebníku nařízeno odstranění stavby *Jednotná kanalizace Obce V.* Důvodem bylo neprokázání veřejného zájmu na povolení stavby ze strany stavebníka. Rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 17. 2. 2006, č. j. 42238/2005-16310 bylo i toto rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání. Odvolací orgán mu uložil doplnit dokazování, neboť skutečnost, že se jedná o stavbu postavenou bez stavebního povolení, nepovažoval za dostatečně prokázanou.

Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy ze dne 3. 10. 2006, č. j. OVP/3754/03/6722/04/Pr byla konečně v části A) dodatečně povolena stavba vodohospodářského díla *Jednotná kanalizace Obce V.* s tím, že je třeba v rámci dodatečného stavebního povolení provést přeložení kanalizace v úseku pozemku p. č. 4/1, v k. ú. V. u B.; v části B) bylo nařízeno odstranění části stavby vodohospodářského díla z pozemku p. č. 4/1, v k. ú. V. u B. V rámci odůvodnění dospěl správní orgán na základě provedených důkazů k závěru, že se jedná o stavbu nepovolenou. Porovnáním znaleckých posudků naznal, že realizací stavby zatrubnění potoka nedošlo k tak významným změnám, které by ovlivnily stavební stav nemovitosti – rodinného domu č. p. 167 (ve vlastnictví žalobkyň). Taktéž shledal stavbu jednotné kanalizace za souladnou s územním plánem obce V. Konstatoval, že stavebník předložil veškeré podklady požadované pro dodatečné povolení stavby. V režimu dodatečného povolování „černé stavby“ z logiky věci nemůže vydání dodatečného stavebního povolení předcházet vydání územního rozhodnutí, neboť stavba již byla realizována. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání, o kterém rozhodl žalovaný nyní žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 13. 3. 2007, č. j. 44331/2006-16310 tak, že je zamítl. V odůvodnění mj. uvedl, že v postupu správního orgánu neshledal pochybení. Má za to, že se správní orgán vypořádal se všemi námitkami odvolatelů (žalobců). Předmětná stavba je stavbou jednotné kanalizace, což vyplývá i z rozborů vytékající vody, která je vodou odpadní. Na základě provedených důkazů aproboval názor stavebního úřadu, že jde o stavbu postavenou bez stavebního povolení. V průběhu prvostupňového řízení byla brána v potaz vlastnická práva, jakož i práva nabytá v dobré víře. V průběhu řízení stavebník prokázal, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování a splňuje technické požadavky na výstavbu. Stavebník v řízení podal žádost o dodatečné povolení stavby, které doložil ve stanovených lhůtách všemi požadovanými doklady a podklady. Současně požádal o přeložení sporného úseku stavby vedoucího přes pozemek p. č. 4/1 v k. ú. V. u B. Žalovaný (odvolací orgán) provedl ohledání na místě samém ohledání a dospěl k závěru, že se jedná o nedokončenou stavbu, a proto dodatečné povolení stavby zahrnuje podmínky pro její dokončení. S ohledem na novou právní úpravu provedenou zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (nový stavební zákon) bude možné dokončenou stavbu užívat po dodržení postupu stanoveného § 119 a násl. tohoto zákona. Nedotknutelnost vlastnického práva odvolatelů je zachována tím, že bylo rozhodnuto o odstranění stavby z jejich pozemku.

Vycházejíc ze shora popsaného skutkového stavu, shledal městský soud důvodnou námitku žalobců, dle které se odvolací orgán nedostatečně vypořádal se všemi odvolacími námitkami, odůvodnění rozhodnutí tak není dostatečné, jak to předpokládá ustanovení § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu. Z tohoto pohledu nedostojí rozhodnutí žalovaného nárokům, jež byly v minulosti předestřeny v dostupné soudní judikatuře, na kterou odkázal. Z rozhodnutí žalovaného zejména není patrné, na základě jakých skutečností a úvah dospěl k jednotlivým závěrům. Je přitom povinností odvolacího orgánu, stanovenou ustanovením § 59 odst. 1 správního řádu, přezkoumat odvoláním napadené rozhodnutí v celém rozsahu a zabývat se jednotlivými odvolacími námitkami, což platí zvláště za situace, kdy tyto námitky ukazují na konkrétní okolnosti nepravdivých tvrzení a jsou navrhovány konkrétní důkazní prostředky.

Žalovaný se tak vůbec nevypořádal s námitkou, že předmětná stavba je dokončená a nikoli rozestavěná, a proto nelze povolit její přeložení z pozemku p. č. 4/1, v k. ú. V. u B. s poukazem na to, že navrhovaná přeložka je projektem nové stavby, a tudíž by na ni mělo být vydáno stavební povolení. Žalovaný neuvedl, na základě jakých úvah dospěl k závěru, že se jedná o stavbu nedokončenou. Stejné pochybení lze vytýkat také prvostupňovému rozhodnutí.

Soud taktéž shledal nedostatečným způsob, jakým se odvolací orgán vypořádal s dalšími námitkami žalobců, spočívajícími v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí s tím, že pro jeho vydání rozhodnutí nebyly dány podmínky, ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Žalovaný pouze konstatoval, že stavebník prokázal soulad stavby s veřejným zájmem, ovšem, jak k tomuto závěru dospěl, z jeho rozhodnutí nevyplývá.

Odvolací orgán měl zjistit řádně skutkový stav za využití místního šetření; jedině tak bylo možné adekvátně reagovat na odvolací námitku, že nepovolená stavba poškozuje nemovitost č. p. 167 v obci V. a ani navrhovaná přeložka nezabrání podmáčení nemovitosti. Stejně tak lze, dle názoru městského soudu, uzavřít, pokud jde o námitku nesouladu předmětné stavby s územním plánem obce V.

Žalobci také navrhli provedení důkazů (místního šetření a předložení fotodokumentace), které mají zpochybnit závěry znaleckých posudků ing. P., ing. K. a Ústavu soudního inženýrství v Brně a argumentovali rozsudkem Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 8 Co 119/2003. Tyto okolnosti odvolací orgán nezohlednil a důkazy neprovedl, pouze konstatoval, že se prvostupňový orgán se všemi námitkami vypořádal.

Městský soud tak zrušil rozhodnutí žalovaného pro vady řízení, a to pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. S ohledem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu se městský soud dále nezabýval důvodností jednotlivých žalobních námitek a neprovedl důkazy, které žalobci navrhovali. Současně zavázal žalovaného, aby se v intencích rozsudku řádně vypořádal se všemi vytýkanými vadami a řádně odůvodnil závěr, k němuž dospěl, tedy že jsou splněny předpoklady pro dodatečné povolení stavby.

Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost odvolávající se na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že rozhodnutí o odvolání je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Rozhodnutí odvolacího orgánu tvoří s rozhodnutím prvostupňovým jeden celek, jak to vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2009, č. j. 5 As 82/2008-107. Námitky žalobců (odvolatelů) v průběhu celého řízení (prvostupňového i odvolacího) byly totožné a podložené stále stejnými argumenty. Prvostupňový orgán se s nimi podrobně ve svém rozhodnutí vypořádal, a proto stěžovatel ve svém rozhodnutí na argumentaci tohoto orgánu odkázal. Prvostupňové rozhodnutí, respektive jeho odůvodnění, dostojí požadavkům vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9 As 26/2009. Je tedy dán kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť městský soud nesprávně posoudil pouze text rozhodnutí stěžovatele, ačkoli se v něm odkazuje na konkrétní pasáže odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvého stupně.

Městský soud pouze obecně konstatuje, že rozhodnutí stěžovatele není dostatečné, rekapituluje námitky žalobců, avšak konkrétní nedostatky rozhodnutí stěžovatele neuvádí. Tímto postupem se dostal do rozporu s požadavkem na vyslovení jednoznačného právního názoru, jak vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 71/2008.

Stěžovatel považuje za logické, že stavbu nelze považovat za dokončenou, je-li třeba stanovit podmínky pro její dokončení v dodatečném povolení stavby. Nadto je třeba připomenout, že nedokončenost stavby vyplývá i z připomínek žalobců. Navrhovaná přeložka kanalizace (z důvodu nedotknutelnosti vlastnického práva k pozemku parc. č. 4/1, v k. ú. V. u B.) podmiňuje dokončení dodatečně povolené stavby. Tato námitka je dle stěžovatele dostatečně vypořádána na str. 40 až 41 prvostupňového rozhodnutí.

Stěžovatel dále poukazuje na strany 27 až 28 prvostupňového rozhodnutí, kde je posuzován soulad stavby s veřejným zájmem a územním plánem obce V. Stejně tak se strana 40 prvostupňového rozhodnutí vypořádává s obecnými technickými požadavky na výstavbu a technickými požadavky na stavby.

Stěžovatel nesouhlasí ani s tím, že by se řádně nevypořádal s námitkou, že nepovolená stavba má negativní vliv na nemovitost č. p. 167, když v prvostupňovém rozhodnutí je této námitce věnována pozornost na stranách 16 až 18, 25 až 27, 33 a 38 až 39. Současně je zde uvedeno, jak se správní orgán prvého stupně vypořádal se znaleckými posudky a v jakém rozsahu k nim přihlížel. Stejně tak nelze souhlasit s tím, že nebyl brán v potaz rozsudek Krajského soudu v Ostravě, sp. zn. 8 Co 119/2003, když se s ním vypořádává strana 35 prvostupňového rozhodnutí.

Rozsudek městského soudu tedy stěžovatel považuje za nepřezkoumatelný, ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť z něj není patrné co a v jakém rozsahu má být v dalším řízení doplněno a v čem spočívá nedostatečnost odůvodnění rozhodnutí stěžovatele.

Stěžovatel dále poukazuje na naplnění kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť má za to, že městský soud nesprávně vymezil okruh účastníků řízení, když osobě zúčastněné na řízení, tj. obci V., nedal možnost, aby se k věci vyjádřila z pozice žadatele o vydání stavebního povolení.

Z těchto důvodů tedy navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil v celém rozsahu a řízení o zrušení rozhodnutí ze dne 13. 3. 2007, č.j. 44331/2006-16310 zastavil, nebo věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobci prostřednictvím společného podání navrhují zamítnutí kasační stížnosti. Především souhlasí se závěry městského soudu, že došlo k nedostatečnému vypořádání všech jejich námitek v průběhu řízení před správním orgánem prvého stupně a posléze i v řízení vedeném stěžovatelem. Jde například o námitku, že ke stavbě kanalizace došlo na oplocených pozemcích, přičemž územní plán obce V. to zakazuje; byla též dodatečně povolena stavba kanalizace, ačkoli územním plánem bylo povoleno zatrubnění potoka. Stavba byla povolena přesto, že jsou na ní pozemní stavby jako rodinné domy či garáže, což je zakázáno. Stejně tak nedošlo k vypořádání námitky ohledně povolení stavby, která způsobuje škodu na nemovitosti č. p. 167. Stavba byla povolena, ačkoli nebyly stavebníkem předloženy požadované dokumenty. Tento postup stěžovatele je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, například rozsudkem sp. zn. 2 As 70/2006. Žalobci souhlasí s městským soudem i v tom, že není dostatečně odůvodněn závěr, že se jedná o stavbu nedokončenou. Stejně tak žalobci sdílejí názor, že rozhodnutí stěžovatele je nezákonné, neboť podmínky § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nebyly vskutku naplněny. Obec V. nepředložila žádné důkazy k prokázání splnění podmínek pro dodatečné povolení stavby. Pokud jde o námitku žalobců o závadnosti stavby a jejích negativních vlivech na nemovitost č. p. 167, pak městský soud správně konstatuje, že nedošlo v rámci správního řízení k vypořádání námitek žalobců proti znaleckým posudkům, v potaz nebyl vzat ani výsledek soudního řízení ve věci zřízení věcného břemene. Na podporu svých tvrzení dokládají žalobci kopii Návrhu závěrečného účtu obce V. za rok 2007 a článek rady obce zveřejněný ve V. novinách (žalovaný dle nich má být obeznámen s tím, že se jedná o stavbu dokončenou).

Po podání kasační stížnosti předložil stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu dále fotokopie dvou rozsudků civilních soudů, které, dle jeho názoru, potvrzují jeho závěry, že vybudování předmětné kanalizace nemohlo mít podstatný vliv na stavebně technický stav nemovitosti žalobkyň. Jedná se o rozsudek Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 28. 6. 2007, č. j. 13 C 270/88-974, a na něj navazující rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 3. 2009, č. j. 11 Co 640/2007-1176, kterým byl rozsudek okresního soudu v meritu věci potvrzen. Pokud jde o prvostupňový rozsudek, okresní soud jím zamítl žalobu žalobkyň b) a d), kterou se domáhaly uložení povinnosti obci V. provést opravu domu č. p. 167 ve V., spolu s uplatněným nárokem na náhradu škody, to vše z titulu negativního vlivu obecní kanalizace na zmiňovanou nemovitost. Z odůvodnění tohoto rozsudku se podává, že po obsáhlém dokazování (zahrnujícím též znalecké posudky, na které se odvolávají i rozhodnutí stavebního úřadu a stěžovatele) dospěl soud k závěru, že nebyla prokázána příčinná souvislost mezi poškozením nemovitosti žalobkyně (zhoršení

technického stavu v důsledku podmáčení okolního terénu) a stavbou předmětné kanalizace.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodnul bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty 1. s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Za povahy věci se Nejvyšší správní soud zabýval nejprve námitkou procesní zmatečnosti [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], neboť byla-li by tato kasační námitka důvodná, muselo by to nutně vést bez dalšího ke zrušení napadeného rozsudku. Citované ustanovení zákona definuje zmatečnost řízení jako případy, kdy *chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce*. Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatelem namítaný procesní deficit (opomenutí osoby zúčastněné na řízení) nelze pod situace předvídané ustanovením § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. podřadit. Na tyto případy lze však nepochybně vztáhnout ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., dle kterého lze kasační stížnost podat též z důvodu tvrzené *nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*. Jelikož je právní subsumpce kasačních důvodů pod jednotlivá písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. věcí právního uvážení kasačního soudu (srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS), odhlédl Nejvyšší správní soud od nesprávné právní kvalifikace této kasační námitky a zabýval se jí meritorně. Dospěl přitom k závěru, že argumentace stěžovatele je v tomto směru zcela lichá, neboť městský soud obec V. o probíhajícím soudním řízení vyrozuměl a upozornil ji na možnost uplatnit ve lhůtě 15 dnů postavení osoby zúčastněné na řízení. Tato výzva (na č. l. 42 spisu) byla obci V. doručena dne 27. 7. 2007 (č. l. 44 spisu), zůstala však zcela bez reakce. Jestliže městský soud za této situace s uvedenou obcí, jako s osobou zúčastněnou na řízení, následně nejednal, postupoval zcela konformně se ustanovením § 34 odst. 2, větou druhou s. ř. s., která soud zavazuje osoby na řízení zúčastněné o probíhajícím řízení vyrozumět a poučit je o jejich procesních právech s tím, že oznámení takové osoby, že tohoto procesního postavení chce využít, lze učinit pouze v soudem stanovené propadné lhůtě.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval posouzením námitek stěžovatele, vztahujících se k nepřezkoumatelnosti rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (srov. například rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008 – 76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) se podává, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud

z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky zdejšího soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci.

Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek městského soudu stojí na tvrzené nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů) rozhodnutí stěžovatele, lze, z hlediska rozsahu přezkumu kasačním soudem, vyslovit nejprve několik obecných premis. Především lze pro potřeby definice nepřezkoumatelného *správního* rozhodnutí analogicky odkázat na shora uvedené judikatorní výstupy, týkající se definice této vady u rozhodnutí *soudních*. Dále je vhodné upozornit, že přezkum zákonnosti napadeného rozsudku zdejším soudem se musí omezit toliko na posouzení, zda rozhodnutí stěžovatele vskutku vytýkaným procesním deficitem trpí či nikoliv; Nejvyšší správní soud se tedy nemůže za dané procesní situace blíže vyjádřit k dostatečnosti shromážděných skutkových zjištění a správnosti jejich právní subsumpce pod jednotlivá zákonná ustanovení. Konečně je možné aprobovat (pro věc velmi významný) názor stěžovatele, že není povinností odvolacího orgánu opakovat závěry uvedené již v prvostupňovém rozhodnutí, považuje-li je za správné a přiléhavé; lze proto v takových případech na tyto části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí odkázat. Nejvyšší správní soud takový postup považuje nejen za možný, ale též za souladný s podmínkou procesní ekonomie; odvolací orgán se však v těchto případech vždy vystavuje riziku, že neobstojí-li odůvodnění prvostupňového rozhodnutí bezezbytku, promítne se takový deficit plně i do osudu odvolacího rozhodnutí. Je-li stěžovatelem zmiňovaný procesní postup možný i v řízení soudním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, sp. zn. 8 Afs 75/2005, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS); tím spíše je použitelný v řízení správním.

Důvody, na nichž městský soud vystavěl svou argumentaci o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele, lze zjednodušeně shrnout jako: 1) absence konkrétních úvah podporujících závěr o nedokončenosti předmětné stavby; 2) nedostatečná argumentace reagující na námitky žalobců o absenci zákonných podmínek pro dodatečné povolení stavby, ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, zejména pak podmínky souladu stavby s veřejným zájmem; 3) nezohlednění a neprovedení důkazů, jimiž se žalobci

pokoušeli dokumentovat příčinnou souvislost mezi dodatečně povolovanou stavbou a špatným technickým stavem nemovitosti v jejich vlastnictví. V tomto pořadí se tedy věcí bude zabývat i zdejší soud.

K pochybnostem městského soudu o nedokončenosti předmětné stavby stěžovatel především namítá, že *„skutečná nedokončenost stavby přímo vyplývá i z dalších připomínek žalobců“*. Tuto argumentaci stěžovatele považuje Nejvyšší správní soud za zcela neurčitou, neboť postrádá bližší konkretizaci, o jaké připomínky má jít. Jedná-li se o námitky konstatované na straně 20 a násl. prvostupňového rozhodnutí, pak žalobci pouze zpochybňovali faktickou povahu dodatečně povolené stavby (jde-li o kanalizaci či zatrubněnou vodoteč), její funkčnost (zda neprosakuje apod.) a zejména pak vliv této stavby na nemovitost v jejich vlastnictví; žádná tvrzení, z nichž by bylo lze dovodit jejich akceptaci nedokončenosti stavby, z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zřejmá nejsou. Jedinou zmínkou v tomto směru je námitka č. 6 na straně 22 prvostupňového rozhodnutí; zde ovšem žalobci pouze oponují závěru stavebního úřadu o aplikovatelnosti § 139b odst. 4 stavebního zákona, kdy argumentují tím, že změna stavby *před dokončením* je zákonem vázána na předchozí vydání stavebního povolení, které však v daném případě vydáno nebylo.

Stěžovatel dále namítá, že bylo-li nutno při dodatečném povolení stavby stanovit jako podmínku provedení přeložky v rozsahu, v jakém bylo nařízeno její částečné odstranění, nemůže jít, z logiky věci, o stavbu dokončenou. K této argumentaci je třeba uvést, že z hlediska aplikovatelnosti § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona je zcela lhostejné, zda je posuzovaná stavba dokončená či nikoliv. Tento závěr lze zcela nepochybně dovodit například z ustanovení § 88 odst. 2 stavebního zákona, dle kterého *zjistí-li stavební úřad v průběhu stavebního řízení, že stavba již byla zahájena bez stavebního povolení, řízení zastaví a bude postupovat podle odst. 1 písm. b).* Názor, že dodatečně lze povolit pouze stavbu, která je již z hlediska stavebně technického dokončená, by ostatně vedl ke zcela absurdním důsledkům, kdy by například stavební úřad v případě, kdy by zjistil, že stavba je prováděna bez stavebního povolení, musel nejprve vyčkat, až stavba bude dokončena (tedy musel by tolerovat nastolený protiprávní stav a jeho prohlubování) a teprve poté by nařídil její odstranění. V posuzovaném případě navíc nelze přehlédnout fakt, že bylo-li prvostupňovým rozhodnutím nařízeno odstranění části liniové stavby, dojde tím ke ztrátě funkčnosti stavby jako celku; logicky proto musely být stanoveny podmínky, za níž dojde ke stavebnětechnickému propojení oddělených částí stavby, v rozsahu nařízeném k odstranění. Lze tedy stěžovateli přisvědčit v tom, že dostál-li by stavebník povinnosti uložené mu prvostupňovým rozhodnutím a část již realizované stavby by odstranil, stala by se tato stavba bez dalšího nedokončenou; stanovení podmínek pro její opětovné dokončení je proto zcela logickou a nezbytnou součástí rozhodnutí o dodatečném povolení stavby pro její zbývající části.

V rámci tohoto kasačního bodu stěžovatel konečně odkazuje na části prvostupňového rozhodnutí, kde je, dle jeho názoru, o problematice (ne)dokončenosti stavby dostatečně pojednáno. Nejvyšší správní soud tento názor nesdílí. Na straně 40 prvostupňového rozhodnutí (stěžovatel výslovně odkázal na jeho str. 40 a 41) stavební úřad uvedl, že *„na základě předložené projektové dokumentace stavby a průběhu celého řízení, se jedná o stavbu nedokončenou. Posouzení dodržení obecně technických požadavků na výstavbu je*

plně v kompetenci (...) příslušného vodohospodářského orgánu, který bude v rámci kolaudačního řízení zkoumat, zda předmětná vodohospodářská stavba dosáhla hodnot daných zákonnými předpisy, které se odkazují na normové hodnoty. Z podmínek dodatečného povolení vyplývá (že) *stavba vodohospodářského díla bude dokončena tak, aby kanalizace a objekty na kanalizaci byly vodotěsné a zároveň i objekty na kanalizaci musí být dokončeny tak, aby se zajistila správná funkce jednotné kanalizace, a aby mohly být vykonávány všechny potřebné práce k provozu, čištění a údržbě kanalizační stoky*". Tento závěr, který se obdobně opakuje též na str. 44, 45 a 48 odůvodnění, považuje Nejvyšší správní soud za zcela apoditický, neboť z něj nikterak nevyplývá, z čeho stavební úřad dovodil, že stavba je, z hlediska stavebně technického, vskutku dokončena. K argumentu žalobců, že stavba musí být dokončená, pokud je fakticky užívána, pak stavební úřad pouze uvedl, že pokud tomu tak je, jednalo by se ze strany uživatele o deliktní jednání, které by bylo posuzováno v samostatném správním řízení. Jestliže tyto nekonkrétní a bezobsažné závěry prvostupňového rozhodnutí stěžovatel svým rozhodnutím aproboval, trpí jeho rozhodnutí stejnými deficity.

K předmětné kasační námitce lze tedy uzavřít, že konkrétní argumentace správních orgánů obou stupňů ve prospěch závěru o nedokončenosti stavby kanalizace, je v odůvodnění rozhodnutí obsažená spíše jen reziduálně a nepřímo. Z hlediska požadavku na řádné a přesvědčivé odůvodnění správních rozhodnutí (srov. § 2 odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů) takové odůvodnění nemůže obstát, a to tím spíše, že jde o otázku mezi správními orgány a účastníky řízení spornou. Závěr městského soudu o nepřezkoumatelnosti této části prvostupňového rozhodnutí (plně aprobovaného rozhodnutím stěžovatele) tedy obstojí. Nelze však současně přehlédnout výše již zmiňovanou skutečnost, že z hlediska použitelnosti procesního postupu předpokládaného § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nejde o otázku zásadní. Jakkoli tedy tato část odůvodnění prvostupňového (potažmo na něj odkazujícího druhostupňového) rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností, nejde o takovou vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé; podmínky pro postup dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (zrušení rozhodnutí bez nařízení jednání pro nepřezkoumatelnost) tedy v tomto případě splněny nebyly.

Městský soud správním rozhodnutím vytýká nepřezkoumatelnost též v otázce posouzení existence podmínek pro dodatečné povolení stavby, ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, a to zejména ve vztahu k prokázání souladu posuzované stavby s veřejným zájmem. Stěžovatel tímto názorem nesouhlasí a poukazuje zejména na str. 27, 28 a 40 prvostupňového rozhodnutí, kde je, dle jeho názoru, tato problematika dostatečně vypořádána.

K této kasační námitce je vhodné uvést, že námitky žalobců, zpochybňující naplnění shora zmiňovaného veřejného zájmu, jsou zmiňovány v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na str. 21 až 23. Žalobci zde zejména poukazovali na nesoulad stavby kanalizace s územním plánem, konkrétně se jeho regulativy vylučujícími vedení kanalizace oplocenými pozemky a zákazem zatrubnění vodních toků; opakovaně též poukazovali na absenci vlastnického práva stavebníka k některým pozemkům, přes které kanalizace prochází.

Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že prvostupňové rozhodnutí na str. 27 skutečně vyložilo podmínky, za nichž lze, ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, nepovolenou stavbu dodatečně povolit; pozornost je zde věnována zejména výkladu pojmu *veřejný zájem* a zdůrazněna je i nutnost iniciativy stavebníka, kterého též tíží důkazní břemeno k prokázání splnění všech zákonem stanovených podmínek. Na str. 28 odůvodnění je soulad předmětné stavby s veřejným zájmem spojován zejména se stanovisky a vyjádřeními dotčených orgánů, která, až na vyjádření bývalé okresní hygienické stanice, nejsou negativní. Pokud jde o zmiňované negativní stanovisko, zde stavební úřad uvedl, že, v souvislosti se změnou právní úpravy, již tento orgán není tzv. dotčeným orgánem. V téže části odůvodnění rozhodnutí se konstatuje i soulad posuzované stavby s územním plánem obce. Zde odkazuje na souhlas (obecného) Stavebního úřadu v Bílovci, vydaný dle § 120 odst. 2 stavebního zákona, dle kterého je stavba kanalizace v souladu se záměry územního plánování. Prvostupňové rozhodnutí též zmiňuje fakt, že stavba kanalizace je v územním plánu zanesena jako stavba veřejně prospěšná. Přestože na str. 40 prvostupňového rozhodnutí (na níž odkazuje kasační stížnost) Nejvyšší správní soud argumentaci vztahující se k posuzování souladu stavby s veřejným zájmem nenalezl, nelze přehlédnout, že tato otázka je vypořádávána též na str. 42, kde stavební úřad konstatoval, že, s ohledem na povahu předmětné stavby, není třeba provádět posuzování jejího vlivu na životní prostředí dle zvláštních předpisů (tento závěr blíže odůvodnil). Fakt, že se stavební úřad otázkou veřejného zájmu skutečně zabýval, plyne i z odůvodnění na str. 29 jeho rozhodnutí, kde se právě pro nesoulad stavby s veřejným zájmem, vyslovuje nutnost odstranění části stavby nacházející se na parcele p. č. 4/1, v k. ú. V., neboť umístění stavby na tomto pozemku představuje zásah do vlastnického práva jeho majitelů, kteří s existencí stavby na svém pozemku nesouhlasí a dožadují se jejího odstranění.

S ohledem na shora uvedené lze tedy učinit další dílčí závěr, a sice že prvostupňové rozhodnutí se k otázce souladu stavby s veřejným zájmem vyslovuje a z důvodů uváděných městským soudem tak vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Posouzení dostatečnosti a věcné správnosti těchto závěrů je z pohledu kasačního soudu za tohoto stavu věci bezpředmětné, neboť tyto úvahy musí primárně učinit městský soud, vycházeje z toho, že i tato část odůvodnění prvostupňového je přezkoumatelná.

Městský soud konečně spatřoval nepřezkoumatelnost napadených správních rozhodnutí ve způsobu, jakým se vypořádávají s námitkami žalobců, o poškozování nemovitosti v jejich vlastnictví (domu č. p. 167 ve V.) vlivem stavby dodatečně povolované kanalizace. Zde je správním orgánům především vytýkáno, že odmítly provést některé navrhované důkazy a dostatečně se nevyjádřily k závěrům zpracovaných znaleckých posudků, v kontextu námitek žalobců. Stěžovatel naopak v kasační stížnosti tvrdí, že se (zejména prvostupňové) rozhodnutí s těmito otázkami vyrovnává, přičemž odkazuje na jejich konkrétní části.

Z odůvodnění obou správních rozhodnutí považuje Nejvyšší správní soud za zřejmé, že rozhodnutí prvostupňové se při posuzování této skutkové otázky opírá zejména o závěry jednotlivých znaleckých posudků a o výsledek řízení před civilním soudem, kde se obec V. domáhala soudního zřízení věcného břemene vstupu a vjezdu na pozemek

žalobců. Rozhodnutí stěžovatele pak tyto závěry aprobuje, přičemž odkazuje i na výsledek ohledání, které měl dne 20. 2. 2007 na místě samém provést.

Pokud jde o znalecké posudky, které byly během řízení (vedeného již od ledna 1992) různými způsoby opatřeny, prvostupňové rozhodnutí především (na str. 16 až 18) zmiňuje posudek vypracovaný Ústavem soudního inženýrství v Brně (dále jen „Ústav"). Stavební úřad zde uvedl, že tento posudek byl vyžádán od jednoho z účastníků řízení - obce V., neboť jde o důkazní prostředek, který byl pořízen pro potřeby soudního řízení, které obec se žalobci souběžně vede. Z tohoto důvodu proto výslovně (na straně 38) uvádí, že zmiňovaný posudek hodnotí v daném správním řízení pouze jako listinný důkaz; k výhradám žalobců týkajícím se osoby znalce v této souvislosti uvedl, že takovou argumentaci mohli uplatnit v řízení před civilními soudy, kde byl znalecký posudek zadán. Pokud se týká závěrů tohoto posudku, stavební úřad zdůraznil, že dle Ústavu nemá stavba kanalizace relevantní vliv na hydrogeologické poměry v okolí stavby žalobců s tím, že špatný technický stav zmiňované stavby má svůj původ především v její nedostatečné údržbě, nevhodně použitých materiálech, nesprávně zvolených terénních úpravách apod. Stavební úřad též zmínil věcné výhrady Ústavu k již dříve zpracovanému znaleckému posudku ing. P.. I znalecký posudek ing. P ze dne 23. 6. 1987 (zpracovaný za stejným účelem) prvostupňový orgán hodnotí jako listinný důkaz, neboť byl zadán nikoliv správním orgánem, ale obcí V. Z jeho obsahu pak (na str. 25 a 26 odůvodnění) zejména zmiňuje závěr, že změna hydrogeologických poměrů v důsledku stavby kanalizace způsobuje zintenzivnění jejich vlivů na stavební stav domu. Zde ovšem stavební úřad upozorňuje na fakt, že znalec se vůbec nevyjádřil k tomu, jaká je míra této intenzity; nezabýval se ani zjišťováním hydrogeologických poměrů v dané lokalitě před realizací kanalizace a porovnáním tohoto stavu se stavem po jejím vybudování. Stavební úřad též zmínil fakt, že znalec navrhl sanační úpravy rodinného domu č. p. 167, které mají zamezit přítoku vody do suterénních prostor, ovšem bez souvislosti s existencí předmětné kanalizace. K validitě tohoto posudku (hodnoceného, jak již bylo uvedeno, jako listinný důkaz) stavební úřad dále poznamenal, že ing. Pokorný nebyl soudním znalcem v oboru vodního hospodářství; zmínil též fakt, že byl zpracován pro potřeby občanskoprávního řízení, ve kterém se žalobci po obci V. domáhali opravy nemovitosti a finanční náhrady škody (v důsledku negativního vlivu předmětné kanalizace na jejich dům), přičemž však tato žaloba byla (dosud nepravomocně) zamítnuta. Prvostupňové rozhodnutí se dále (na str. 26 a 27) vypořádává se znaleckým posudkem zadaným již v rámci správního řízení, a sice posudkem ing. K., zpracovaným v lednu 1997. V odůvodnění rozhodnutí jsou popsány jeho závěry, zejména názor znalce, že stavbou vodohospodářského díla došlo nikoliv ke zhoršení, ale naopak ke zlepšení hydrogeologických poměrů v dané lokalitě. Ing. K. též aproboval navrhovaná sanační opatření, vyplývající z posudku ing. P. K otázce znaleckých posudků pak stavební úřad (na straně 33) uzavřel, že všechny posudky se shodují v tom, že příčinnou souvislost mezi stavbou kanalizace a podmáčením domu č. p. 167 ve V. dovodit nelze. Posudky se, dle jeho názoru, shodují též v tom, že zmiňovaná stavba není dostatečně chráněna proti vlivu podzemní vody, neboť izolace základů objektů je nedostatečná a nefunkční. Výstavba kanalizace tento nepříznivý stav sice ovlivnila, nikoliv však měrou významnou, která by se podepsala na již špatném technickém stavu nemovitosti. Pro úplnost je třeba zmínit též fakt, že na str. 39 prvostupňového rozhodnutí stavební úřad odmítl věcné výhrady žalobců k závěrům posudku vypracovaného Ústavem, avšak bez toho, že by je konkrétněji vypořádal.

Prvostupňový orgán nepřisvědčil ani tvrzení žalobců, že z rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně sp. zn. 7 C 263/99, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 8 Co 119/2003, vyplývá, že stavba kanalizace se podílí na vzniku škod na nemovitostech žalobců. Stavební úřad k tomu uvedl, že zmiňovaná soudní rozhodnutí byla vydána v rámci civilního sporného řízení (návrh obce na zřízení věcného břemene) a nejde tedy o řízení předpokládané ustanovením § 137 stavebního zákona. Jejich závěry tedy nejsou pro předmět řízení o dodatečném povolení stavby podstatné. Stavební úřad si tak o sporných otázkách mohl učinit úsudek sám.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné zmínit též způsob, jakým stavební úřad zareagoval na tvrzení žalobců, že ani předpokládaná přeložka kanalizace (obcházející pozemek v jejich vlastnictví v souvislosti s odstraněním část stavby kanalizace) nevyřeší podmáčení jejich rodinného domu. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se k tomu (na str. 41) uvádí, že vlivem kanalizace na rodinný dům žalobců se správní orgány již zabývaly a bylo o něm pojednáno v předcházejících částech odůvodnění; žalobci byli upozorněni na fakt, že odstranění části stavby (s níž bude přeložka spojena) není dáno negativním vlivem kanalizace na hydrogeologické poměry v okolí domu žalobců (ten nebyl prokázán), nýbrž rozporem této části stavby s veřejným zájmem, kterým je neoprávněný zásah do vlastnického práva majitelů pozemku, přes který kanalizace prochází.

Pokud jde konečně o výtky městského soudu proti způsobu, jakým správní orgány naložily s návrhy žalobců na provedení místního šetření a předložení fotodokumentace, jimiž měl být najisto postaven stav v okolí jejich domu č. p. 167, zde Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit názoru městského soudu, že navrhované důkazy provedeny nebyly, aniž by takový postup byl řádně odůvodněn. Prvostupňový orgán těmto důkazním návrhům nevyhověl z důvodů, o kterých je pojednáno na str. 46 jím vydaného rozhodnutí. Zde uvedl, že (ne)provedení důkazů je věcí úvahy správního orgánu; v posuzovaném případě neshledal provedení důkazních prostředků za nutné, neboť již od roku 2003, kdy převzal vedení tohoto řízení, je s poměry dané lokality detailně seznámen. Stěžovatel k tomu pak na str. 5 svého rozhodnutí uvedl, že *„provedení ústního jednání a místního šetření v rámci řízení o odstranění stavby není nařízeno zákonem, je tedy na správním orgánu, jakým způsobem splní svou povinnost úplně a přesně zjistit skutečný stav věci, který je podkladem pro rozhodnutí. Ministerstvo provedlo dne 20. 2. 2007 ohledání na místě stavby za účasti zástupců odboru státní správy ve vodním hospodářství a správy povodí a odboru auditu a supervize“*.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti má Nejvyšší správní soud zato, že ani v této části nelze považovat odůvodnění (zejména prvostupňového) rozhodnutí za nepřezkoumatelná. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou popsána zjištění plynoucí z jednotlivých posudků; ta jsou následně hodnocena i s přihlédnutím k důkazní síle každého z nich. Rozhodnutí se vypořádává i s existencí rozsudků civilních soudů a srozumitelně vysvětluje, proč je nepovažuje z pohledu dokazování za relevantní. Obdobně neponechává bez povšimnutí důkazní návrhy účastníků řízení. Jakkoli si lze představit podrobnější, pečlivější a konzistentnější argumentaci obou správních orgánů, zdejší soud je toho názoru, že obě správní rozhodnutí i v otázce posouzení (ne)existence negativního

vlivu stavby kanalizace na nemovitosti ve vlastnictví žalobců, včetně vypořádání námitek účastníků řízení, elementární požadavky na odůvodnění splňují a nelze je proto označit za nepřezkoumatelná.

Posledně uvedený závěr lze vztáhnout na všechny posuzované části odůvodnění stěžovatele a stavebního úřadu, jak byly podrobně rozebrány výše. Nelze totiž přehlédnout, že (zejména prvostupňové) rozhodnutí vždy reaguje (byť jistě ne vyčerpávajícím způsobem) na jednotlivé vyvstalé otázky. Jisté nepopiratelné deficity (jako např. městským soudem správně vyhodnocený, zcela bezobsažný odkaz stěžovatele na blíže neupřesněné ohledání ze dne 20. 2. 2007) nedosahují intenzity, vylučující přezkoumání správních rozhodnutí v intencích žalobních bodů (minimálně v rozsahu, kterým se věcí zabýval kasační soud). Na tomto místě je pak znovu potřeba zopakovat, že Nejvyšší správní soud se nikterak nevyjadřuje k dostatečnosti skutkových zjištění a věcné správnosti obou správních rozhodnutí, nýbrž pouze posuzuje, zda jde o rozhodnutí přezkoumatelná, ve smyslu výše podaných kritérií.

Z výše uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud pochybil, pokud (z důvodů uvedených v jeho rozsudku) vyhodnotil napadená správní rozhodnutí jako nepřezkoumatelná. Zrušil-li na základě této nesprávné premisy rozhodnutí stěžovatele, jeho rozsudek nemůže z pohledu zákona obstát. Je tedy naplněn kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a zdejšímu soudu tak nezbylo, než napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první před středníkem s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2011

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu